

Arrest

nr. 48 807 van 29 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. PALM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Ossetische origine en afkomstig uit Vladikavkaz (Noord-Ossetië).

U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw religie. U bekeerde zich tot de Islam. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

In 1994 bekeerde u zich tot de Islam, voordien was u christen-orthodox. Daardoor kreeg u problemen. In de lente van 1999 werd er een aanslag gepleegd op de markt van Vladikavkaz. Die dag viel de politie binnen in de moskee en alle aanwezigen werden vastgehouden door de zesde directie. U werd er geslagen en ondervraagd. Na drie dagen werd u vrijgelaten.

In 1999 ging u naar Astrachan om te werken. Ook daar werden u en andere moskeebezoekers meermaals meegenomen door de politie.

Eind 1999 ging u naar Moskou waar u opnieuw werd meegenomen door de politie, dit keer puur omwille van uw Kaukasisch uiterlijk.

In Moskou huwde u met uw eerste vrouw, Z.(...) F.(...) (o.v. 5.827.529).

In de herfst van 2000 keerde u terug naar Vladikavkaz. U zocht kanalen om het land te verlaten maar dit bleek niet eenvoudig. Ondertussen ontstonden er spanningen binnen de moskee van Vladikavkaz. U ging er niet meer naar toe en huurde eind 2000 met enkele vrienden een appartement in de Dovatarastraat dat als moskee fungeerde. In 2001 werd u, samen met vrienden, meermaals opgepakt door de politie en dan in verband gebracht met een aanslag. U werd geslagen en tot drie nachten vastgehouden.

Eind december 2001 huwde u met uw tweede vrouw, K.(...) M.(...) (o.v. 5.631.821). Zij trok mee in in uw appartement. In februari 2002 viel de FSB binnen in het appartement. Ze zochten u, u was toen niet thuis. De FSB-agenten doorzochten de woning, namen religieuze literatuur in beslag en behandelden uw vrouwen brutaal. In de lente van 2002 werd u, samen met geloofsgenoten, twee keer op vrijdag meegenomen vanuit de moskee. U werd geslagen en opnieuw voor drie dagen vastgehouden. In die lente van 2002 verkreeg u visa voor uw vrouwen.

Uw vrouwen betrokken naar Noorwegen maar werden terug gerepatrieerd.

In juli 2002 vertrokken ze opnieuw naar Noorwegen.

Ook toen uw vrouwen vertrokken waren bleef u problemen kennen met de zesde directie en de politie. Zo ontving u oproepingsbrieven en werd u opnieuw meegenomen. Dokters wilden geen expertise uitvoeren indien u door de zesde directie was mishandeld. U vermoedt dat de aanhoudingen een provocatie waren zodat u iets zou terugdoen.

Toen u bij uw vriend Alan was gebeurde er in januari 2003 een incident (poging tot aanslag) tegen de Minister van Binnenlandse Zaken van Noord-Ossetië. Uw vader belde u op en zei dat de zesde directie in uw woning en ook bij hem thuis was binnengevallen op zoek naar u. Uw vader werd hierbij geslagen. Via Alan vernam u dat ze ook in de moskee waren binnengevallen en dat ze specifiek naar u op zoek waren. U vermoedt dat dit was aangezien u als leider werd beschouwd. U keerde niet terug naar huis. Alan regelde een treinticket naar Moskou midden januari 2003. U verbleef er bij een vriend, Musa. Uiteindelijk slaagde u er in om illegaal naar Noorwegen te vertrekken waar u uw vrouwen kon vervoegen.

Sinds uw vertrek vernam u dat uw vader werd opgeroepen en ondervraagd over uw verblijfplaats. Ook werd uw vader gevraagd om de lijken te identificeren van de gijzeling in de school van Beslan. Daarbij vernam u dat een vriend van u, S.(...), op gefabriceerde gronden een jaar in de gevangenis heeft gezeten.

In Noorwegen raadde de advocaat u aan om in België asiel aan te vragen wat jullie deden op 16 juli 2004."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Een beslissing tot erkenning als vluchteling of toekenning van de status van Subsidiaire bescherming kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van uw asielaanvraag.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is enkel bevoegd uw risico op vervolging of ernstige schade te beoordelen.

Voor de beoordeling van het risico is een lange asielpcedure niet relevant.

Indien u het element van de eventuele lange duur van de behandeling van uw asielaanvraag wenst op te werpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dan moet u zich hiervoor via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat praktiserende moslims in Noord-Ossetië problemen kunnen ondervinden met de autoriteiten. Bijgevolg werd uw asielaanvraag gedetailleerd onderzocht. Verschillende elementen doen echter afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de aanleiding van uw vertrek uit uw land (in januari 2003) niet aannemelijk zijn.

U verklaarde dat de laatste aanleiding van uw vertrek een incident betrof in januari 2003, waarbij er een aanslag werd gepleegd op de Minister van Binnenlandse zaken van Ossetië, DZANTIYEV Kazbek, op het moment dat u bij een vriend verbleef.

U verklaarde dat deze aanslag gebeurde in Vladikavkaz toen de Minister op weg was naar zijn werk, dat hij de aanslag overleefde en dat er geen dode gevallen is. Volgens u was dit de enige dergelijke aanslag op deze Minister (CGVS dd. 22/03/2010, p. 4).

U verklaarde dat er naar aanleiding van deze aanslag een inval door de Zesde Directie plaatsvond bij uw vader thuis, waarbij uw vader werd geslagen. U verklaarde dat die speciale eenheid ook op uw adres

en op het adres van de moskee was binnengevallen om u te zoeken omdat u zou hebben gezorgd voor die aanslag (DVZ, p. 17). Ook verklaarde u dat u tot op heden niet terug kan keren omwille van die aanslag op de Minister, u heeft schrik om vals beschuldigd te worden of spoorloos te verdwijnen (CGVS dd. 22/03/2010, p. 5).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt echter dat er inderdaad een aanslag werd gepleegd op deze Minister zoals u beschreef, doch uit deze informatie blijkt dat deze aanslag reeds plaatsvond in januari 2002.

Bijgevolg zijn uw verklaringen over de aanleiding van uw vertrek en uw vrees voor terugkeer niet aannemelijk.

Overtuigende documenten kunnen een overtuigend relaas ondersteunen.

Aangezien echter uw relaas (de aanleiding van uw vertrek) niet overtuigend is, dienen uw aangebrachte documenten van bijzonder overtuigend karakter te zijn.

Uit uw dossier blijkt nog dat u in oktober 2002 hulp kreeg van een advocate die enkele brieven opstelde voor u, waarin incidenten worden vernoemd (documenten 9, 10 en 11).

Echter, uw verklaringen over deze brieven zijn niet erg logisch. Zo verklaarde u in eerste instantie dat uw advocaat deze documenten opstelde voor het geval u een klacht zou willen indienen bij de Procuratura (CGVS dd. 05/04/06, p. 12; CGVS dd. 22/03/2010, p. 2), waarna u uw verklaringen aanpaste door te zeggen dat uw advocate u heeft afgeraden om klacht in te dienen.

U kan geen uitleg geven waarvoor deze documenten dan wel bestemd waren (CGVS dd. 22/03/2010, p. 2).

Uit de door u voorgelegde documenten blijkt verder dat u in de periode tussen juni 2002 en december 2002 herhaaldelijk werd opgeroepen door een afdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Procuratura (documenten 13 t.e.m. 17). Het is echter opmerkelijk dat de hoedanigheid waarin u werd opgeroepen niet wordt vermeld op deze vijf convocaties.

Deze vaststellingen bekeken in het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, waaruit blijkt dat het in de Russische Federatie vrij gemakkelijk is om dergelijke documenten tegen betaling te bekomen, doet ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit ervan. Bijgevolg kunnen deze documenten niet als overtuigend worden beschouwd.

In het licht van het voorgaande is het bovendien erg onlogisch dat u voor uw twee vrouwen, bij wie nota bene in februari 2002 de FSB binnenviel toen ze op zoek waren naar u, een nieuw reispaspoort kon regelen nadat hun reispaspoorten in mei 2002 zouden zijn geconfisqueerd door de FSB toen ze uit Noorwegen werden teruggestuurd (CGVS dd. 22/03/10 K.(...) M.(...), p. 4).

Ten eerste is het niet logisch dat zij een nieuw reispaspoort zouden kunnen bekomen. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat elke aanvraag voor het bekomen van een reispaspoort wordt onderzocht door de FSB. Het is niet logisch dat de FSB, die eerst reispaspoorten inhoudt, nadien de toestemming zou geven om nieuwe reispaspoorten af te leveren.

Ten tweede is het niet erg geloofwaardig dat u, terwijl u herhaaldelijk werd opgeroepen door de autoriteiten, reispaspoorten voor uw vrouwen zou kunnen regelen.

Tenslotte legt u uw paspoorten niet voor.

De ondersteuning van uw asielrelaas met documenten is niet enkel van belang voor de beoordeling van uw identiteit, maar ook voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en de beoordeling van de reële mogelijkheid tot vestiging in de Russische Federatie. Het niet voorleggen van documenten, zonder plausibele verklaring, brengt de algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

Uw verklaringen over het ontbreken van deze identiteitsdocumenten zijn niet consistent.

Zo verklaarde u tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw intern paspoort en reispaspoort bij de smokkelaar gebleven zijn (DVZ, p. 9). Ook tijdens uw eerste interview voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw intern paspoort en internationaal paspoort bij de begeleider (smokkelaar) onderweg van Rusland naar Noorwegen zijn achtergebleven en dat u deze documenten daarna nooit meer heeft gezien (CGVS dd. 05/04/06, p. 4). Bovendien verklaarde u dat u, toen u in Noorwegen asiel aanvraag, niet in het bezit was van deze documenten (CGVS dd. 05/04/06, p. 4).

Echter, uit het standaardformulier voor terugnameverzoeken blijkt dat u in het bezit was van zowel uw intern paspoort als uw reispaspoort bij uw asielaanvraag in Noorwegen (standaardformulier p. 2). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de tegenstrijdigheid in uw

verklaringen. Hierop bleef u bij uw verklaringen dat u geen papieren had bij uw asielaanvraag in Noorwegen (CGVS dd. 05/04/06, p. 4-5).

Deze verklaring is echter geen afdoende uitleg aangezien de inconsistentie onmiskenbaar blijft bestaan. Uw laatste verklaringen voor het Commissariaat-generaal, dat u zowel uw intern paspoort als uw reispaspoort achterliet bij de passeurs, die ze later opstuurden naar een vriend in Noorwegen, waar de brief zou zijn opengedaan door de Noorse Post, die de paspoorten daarop zou hebben overgelaten aan de Noorse asiendiensten (CGVS dd. 22/03/2010, p. 2) zijn weinig waarschijnlijk. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.

De combinatie van al deze elementen doet besluiten dat er aan uw verklaringen, als zou u persoonlijk worden vervolgd, geen geloof gehecht kan worden.

Bijgevolg kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiaire bescherming.

De fax (dd. 29/03/2010) die uw advocaat, Meester Palm, liet overkomen na het interview (dd. 22/03/2010) stelt dat er problemen waren met vertalingen vanwege de tolk, doch er wordt hierin geen concreet element aangehaald waar de vertaling niet zou hebben voldaan. Bijgevolg kan deze fax bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw huidige partner K.(...) M.(...) (o.v. 5.631.821) en uw eerste vrouw Z.(...) F.(...) (o.v. 5.827.529) een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van de toekenning van de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

Overtuigende documenten kunnen een overtuigend asielrelaas onderbouwen. Dit is hier duidelijk niet het geval.

Immers, aangezien (zoals hierboven werd gesteld) uw verklaringen betreffende de aanleiding van uw vlucht niet geloofwaardig zijn, aangezien verschillende oproepingsbrieven niet als authentiek kunnen worden beschouwd en aangezien het in uw land van oorsprong vrij gemakkelijk is om valse documenten te bekomen, kunnen de door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (diverse medische attesten, diverse oproepingsbrieven, huiszoekingsbevel, brieven van uw advocaat) de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. De andere documenten (uw rijbewijs, geboorteakte van uw dochter Maria, documenten betreffende uw asielaanvraag in Noorwegen, hebben geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en kunnen bovenstaande conclusie ook niet wijzigen. De rapporten en internetartikels handelen over de algemene situatie en niet over u persoonlijk. Bijgevolg kunnen deze documenten bovenstaande conclusie evenmin wijzigen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 juni 2010 een schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft toe dat hij zich wat betreft de datum van de aanslag op de minister van binnenlandse zaken vergist zal hebben, doch houdt voor dat dit incident een nieuwe reden was om moslims aan te houden en te martelen. Hij laat gelden dat deze vergissing zijn verhaal niet ongeloofwaardig maakt gezien "tal van andere incidenten" wel overeenstemmen.

Verzoeker stelt dat de informatie vervat in het administratief dossier, de commissaris-generaal niet toelaat te stellen dat de bijgebrachte convocaties niet echt zijn; volgens hem is dit een loutere veronderstelling van de commissaris-generaal.

Aangaande de reispaspoorten van de vrouwen van verzoeker, verwijst de commissaris-generaal, volgens verzoeker dan naar dezelfde documentatie om aan te tonen dat het vrij gemakkelijk is om valse documenten te bekomen.

Verzoeker ziet hier zelfs een tegenstrijdigheid in: "op de ene kant beweert men dat het om valse papieren gaat en op de andere kant wil men niet aanvaarden dat papieren makkelijk kunnen worden gekocht."

Daar waar verweerder in de beslissing stelt dat verzoekers verklaringen aangaande het al dan niet in het bezit hebben van papieren bij zijn asielaanvraag in Noorwegen, "weinig waarschijnlijk" zijn, merkt

verzoeker op dat dit *“is niet hetzelfde als ‘niet geloofwaardig’”*. Volgens verzoeker zijn zijn verklaringen aldus wel mogelijk.

Vervolgens roept verzoeker in zijn verzoekschrift een schending in van *“het algemene principe van goede administratie”* en van de rechten van verdediging.

Hij merkt op dat de documenten van de commissaris-generaal niet in de taal van de procedure zijn neergelegd, evenmin als de vragenlijst die verzoeker in zijn eigen taal invulde. Bedoelde vragenlijst is volgens verzoeker *“blijkbaar”* ook niet geanalyseerd.

Verzoeker laat verder gelden dat het verhoorverslag van 5 april 2006 van het Commissariaat-generaal moeilijk of zelfs niet leesbaar is terwijl de bestreden beslissing *“ten minste gedeeltelijk”* op dit verhoorverslag is gebaseerd. Hij beweert daarbij ook dat er problemen waren met de tolk. Zijn advocaat zou dit na het verhoor hebben medegedeeld maar het Commissariaat-generaal zou hierop niet hebben gereageerd.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onwettelijk is en vraagt om de vernietiging ervan.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen in zijn relaas naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift staan dat zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, verzoeker ze nadien nog exact kan verhalen. Dat verzoeker zich naar zijn beweringen, vergist zou hebben in een dergelijk belangrijke datum, wordt door de Raad niet aangenomen.

Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker over de aanleiding van zijn vertrek en zijn vrees voor terugkeer inderdaad aan. Het verweer van verzoeker dat *“tal van andere incidenten stemmen overeen”*, is waardeloos; inderdaad blijft verzoeker in gebreke aan te geven *“welke incidenten dan wel overeenstemmen”* en bovendien is het in dit kader niet relevant dat hij nog andere en eerdere voorvallen heeft aangehaald omdat die niet aan de basis lagen van diens vlucht.

Aangaande verzoekers bewering dat de commissaris-generaal niet bewijst dat de neergelegde convocaties niet echt zijn, wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast in beginsel bij verzoeker zelf ligt. De commissaris-generaal heeft inderdaad niet zwart op wit bewezen dat de convocaties niet echt zijn doch heeft op basis van zijn appreciatiebevoegdheid terecht besloten dat *“aangezien verschillende oproepingsbrieven niet als authentiek kunnen worden beschouwd en aangezien het in uw land van oorsprong vrij gemakkelijk is om valse documenten te bekomen, kunnen de door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag...de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.”*

De informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert is afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

Verzoeker beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de tegenstelbaarheid van de door de verweerder gehanteerde bronnen, waarmee hij niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen.

De Raad merkt trouwens op dat verzoeker zelf ook verwijst naar deze informatie in een poging om aan te tonen dat hij aan reispassen voor zijn vrouwen kon geraken zonder hiervoor toestemming nodig te hebben van de FSB.

Verzoekers stelling enerzijds dat de motivering van de commissaris-generaal, gegrond op die informatie, slechts een veronderstelling is, terwijl hij anderzijds zelf diezelfde documentatie aanhaalt, snijdt dan ook geen hout.

Uit het verhoorverslag van verzoekers echtgenote van 22 maart 2010 (p. 4) blijkt dat de nieuwe passen *“aangevraagd”* werden wat de commissaris-generaal, gezien de tussenkomst van de FSB in dergelijke procedure, ongeloofwaardig vindt. Verzoeker deelt dit besluit in de bestreden beslissing als hij stelt dat *“natuurlijk zal de FSB geen reispassen uitreiken of laten uitreiken aan iemand die deze documenten moest afgeven”*.

Verweerder wijst er terecht op dat verzoeker nooit eerder melding gemaakt heeft van het feit dat de nieuwe passen van zijn echtgenotes gekocht werden.

Aangaande verzoekers opmerking dat de woorden *“weinig waarschijnlijk”* in de bestreden beslissing niet hetzelfde zijn als *“niet geloofwaardig”*, wijst de Raad er op dat verzoeker hiermee geenszins de motivering in de bestreden beslissing, namelijk dat de manier waarop zijn passen bij de Noorse autoriteiten zijn beland, weinig waarschijnlijk is, niet toelicht, noch betwist.

Verweerder merkt dienaangaande terecht op dat er bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Er werd immers duidelijk aangegeven dat de combinatie van al deze elementen doet besluiten dat er aan verzoekers verklaringen, als zou hij persoonlijk worden vervolgd, geen geloof gehecht kan worden.

Daar waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet alle elementen van zijn dossier bekeken heeft, i.c. de vragenlijst die hij invulde in zijn eigen taal, wijst de Raad er op dat op de kandidaat-vluchteling een plicht tot medewerking rust. Zo werd verzoeker verzocht de vragenlijst van het Commissariaat-generaal in te vullen in het Nederlands, Frans of Engels (zie voorpagina vragenlijst, stuk 13 in het administratief dossier), wat hij niet deed en aldus een gebrek aan medewerking vertoonde. Het blijkt overigens dat een merendeel van de documenten door verweerder zelf werden vertaald of aangeduid werd wat de inhoud was.

Verzoeker toont trouwens niet aan in welke mate die documenten of stukken de motieven van de bestreden beslissing vermogen om te buigen.

Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker een uitgebreide getuigenis (van 20 pagina's) heeft kunnen afleggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken mét behulp van een tolk, waarvan hij verklaard heeft deze goed te begrijpen (zie stuk 26 in het administratief dossier, p. 1) én tweemaal verhoord werd op het Commissariaat-generaal (op 5 april 2006 en 22 maart 2010) met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, waarbij hij ten tijde daarvan geen melding maakte van problemen daaromtrent.

Het blijkt dat verzoeker aldus de kans gekregen heeft om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn beslissing dan ook op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Verzoekers grief *“een normaal voorzichtige administratie doet dit niet zo”*, is dan ook onterecht.

Betreffende verzoekers opmerking dat de documenten die de commissaris-generaal heeft neergelegd niet vertaald zijn, wijst de Raad er op dat luidens artikel 8 PR RvV de Raad bij gebreke aan een eensluidende vertaling, niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen; dit sluit evenwel niet uit dat de Raad deze stukken wel in overweging kan nemen.

Aangaande de in het verzoekschrift van 16 juni 2010 aangevoerde vertaalproblemen met de tolk op het Commissariaat-generaal, leest de Raad in het verhoorverslag van 5 april 2006 dat aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd of hij de tolk begreep en werd er hem gevraagd eventuele problemen onmiddellijk te melden (zie het verhoorverslag, p. 1).

Verzoeker maakte tijdens dit verhoor -en tijdens het verhoor op 22 maart 2010- geen melding van enig probleem met de tolk; meer nog, op de vraag (zie verhoorverslag van 22 maart 2010, p. 5) of hij nog iets nieuws wilde toevoegen, antwoordde verzoeker: *“Nee, in principe alles verteld vorige interview”*.

Waar verzoeker opwerpt dat de commissaris-generaal nooit op het schrijven (fax) terzake van 10 april 2010 van zijn advocaat heeft gereageerd en daaruit afleidt dat de commissaris-generaal de inhoud van dit schrijven blijkbaar aanvaard heeft, antwoordt verweerder terecht dat de commissaris-generaal daartoe geen wettelijke verplichting heeft om op elk bericht van een asielzoeker te antwoorden en het stuk in het administratief dossier werd toegevoegd. Het onbeantwoord laten van een bericht impliceert geenszins een erkenning van de juistheid van de inhoud.

Wat de kritiek betreft op de leesbaarheid van het verhoorverslag van 5 april 2006 merkt verweerder terecht op dat de in de bestreden beslissing vastgestelde motieven nauwkeurig worden vermeld met telkens de verwijzing naar de exacte vindplaats in de verschillende verhoorverslagen. De motieven zijn dus in de bestreden beslissing te lezen en kunnen op de aangegeven plaatsen in de gehoorverslagen teruggevonden worden. Verzoeker was derhalve in de mogelijkheid om op de motieven in te gaan.

Eventueel moeilijk leesbare nota's doen geen afbreuk aan de wettigheid van de beslissing.

Rechterlijke beslissingen hebben op heden in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde.

Ten slotte benadrukt de Raad dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980.

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonst hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is derhalve van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

In acht genomen wat voorafgaat besluit de Raad geen geloof te hechten aan verzoekers asielrelaas en schaaft zich achter de motivering van de commissaris-generaal.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980. Dergelijk relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE